

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் பெற்ற காளியின் தரிசனம்

இறைவனை அடைய வேண்டும்; அவரைக் காண வேண்டும் என்ற ஏக்கம் உண்மையாகவே ஒருவருக்கு இருக்க வேண்டும். அப்படி யார் ஒருவருக்கு இருந்தாலும், அவருக்கு வேண்டிய வசதிகளை எல்லாம்- சூழ்நிலைகளை எல்லாம் இறைவனே நிச்சயமாகச் செய்து கொடுத்துவிடுவார் என்ற கருத்தை ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் அடிக்கடி கூறியிருக்கிறார். அவர் கூறிய இந்த உண்மை, அவரது வாழ்க்கையிலேயே நடந்திருக்கிறது.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் தட்சிணேஸ்வரத்தில் காளிகோயில் பூஜாரி ஆனார். இறைவனைக் காண வேண்டும் என்ற துடிப்பு, பிள்ளை பருவத்திலேயே அவருக்கு விதை வடிவத்தில் இருந்தது. இப்போது அதற்கு வசதியான, சரியான சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. உடனே அந்த விதை முழு அளவில் தன் விஸ்வரூபத்தையே எடுத்துவிட்டது!

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் காளிகோயிலில் காளி தேவிக்குப் பூஜை செய்ய ஆரம்பித்தார். பூஜை என்றால் சாதாரண பூஜை இல்லை; உடலை மறந்து, உலகத்தை மறந்து, தன்னையே மறந்து, உள்ளம் தோய்ந்து காளி பூஜையை அவர் செய்தார்.

விரைவில், எந்தக் காளிதேவியை விக்கிரகத்தில் வழிபட்டாரோ, அதே தேவியை நேரில் காண வேண்டும்; அவளோடு பேச வேண்டும் என்ற ஆவல் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் உள்ளத்தில் கொழுந்துவிட்டு எரிந்தது.

ஆதலால் அவர், காளிதேவியின் சந்நதியில் மணிக்கணக்கில் தொடர்ந்து நிறுத்தாமல் பூஜை செய்தார்.

எப்போதும் அவர், “அம்மா, நீ உன் தரிசனத்தை எனக்குக் கொடு” என்று சொல்லி, பிரார்த்தனை செய்தபடியே இருந்தார். அந்தப் பிரார்த்தனை, ‘தேவியைக் காணாமல் இருக்கிறோமே!’ என்ற அழகையாக அவரிடம் மாறியது; குமுறலாக மாறியது. அந்தக் குமுறல் பொங்கி வெடித்து அவரை எல்லாவிதமான சித்திரவதைகளுக்கும் ஆளாக்கியது. அந்த ஒரு துன்பமே அவரது உள்ளத்தில் நிறைந்து நின்று, அவரை வாட்டி எடுத்துக் கசக்கிப் பிழிந்து துடிதுடிக்க வைத்தது.

அவர் மணிக்கணக்காகத் தேவியின் சந்நதியில் ஆடாமல் அசையாமல் ஒரு கற்சிலையைப்போல் உட்கார்ந்து தியானம் செய்தார். ‘தேவியை இன்னும் காணவில்லையே!’ என்று கதறிக் கதறி கண்ணீர் வடித்தார். இறைவனுக்காக இப்படி ஒருவர் உலகத்திலேயே அழுதிருக்க மாட்டார் என்று சொல்லும் வகையில், அவரிடமிருந்து கண்ணீர் மாலை மாலையாக, வெள்ளம் வெள்ளமாக,

ஆறாகப் பிரார்த்தனையோடு கலந்து இடைவிடாமல் பெருகிக்கொண்டே இருந்தது.

அவர் வாழ்ந்த தட்சிணேஸ்வரம் காளி கோயிலின் வடக்குத் திசையில், ஒதுக்குப்புறமாக அடர்ந்த புதர்களைக் கொண்ட ஒரு பகுதி இருந்தது. அதற்குப் 'பஞ்சவடி' என்று பெயர். மக்கள் சாதாரணமாகப் போகாத அந்த மறைவிடத்திற்கு ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் சென்று, பகல் முழுவதும் காளிதேவியிடம் பிரார்த்தனை செய்தார்.

தேவியை நேரில் காண வேண்டும் என்ற ஒன்றே ஒன்றுதான் அவரது நோக்கமாக இருந்தது. உணவு, உடை, உறக்கம் போன்ற சிந்தனைகளெல்லாம் அவரை விட்டுப் போய்விட்டன.

காளிதேவியின் தரிசனத்திற்காக அவர் அழுது அழுது ஓலமிட்டார். அந்த ஓலம் அவரைவிட்டு ஓயவில்லை.

'தேவியைக் காணாமல் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோமே!' என்ற எண்ணமே அவரது இதயத்தைக் கசக்கிப் பிழிந்தது.

ஒவ்வொரு நாளும் சூரிய அஸ்தமனத்தைப் பார்க்கும்போது அவர், "அம்மா, அம்மா! என் வாழ்க்கையில் இன்னும் ஒரு நாள் உன்னைக் காணாமல் வீணாகக் கழிந்துவிட்டதே! கருணைகூர்ந்து நீ உன் காட்சியை எனக்குக் கொடுக்க மாட்டாயா?" என்று வாய்விட்டுப் புலம்பி அழுதார்.

தேவியைக் காணவில்லையே என்ற துன்பத்துடன் தரையில் முகத்தை வைத்து, வெறி பிடித்தவர் போல் பலமாகத் தேய்த்துக்கொண்டார். அதன் காரணமாக அவருக்கு முகத்திலும், உடலிலும் காயம் ஏற்பட்டு இரத்தம் வடிந்தது.

"உலகத்தில் எத்தனை எத்தனையோ மகான்கள் உன்னைப் பார்த்திருக்கிறார்கள் அல்லவா? அவர்களுக்கெல்லாம் காட்சி கொடுத்த நீ, எனக்கு மட்டும் உன்னுடைய காட்சியைக் கொடுக்கக் கூடாதா? நானும் அவர்களைப்போல உன் பிள்ளைதானே? தாயே! எனக்கு நீ மட்டும் தான் வேண்டும். எனக்கு உலகத்தில் உன்னைத் தவிர வேறு எதுவுமே தேவையில்லை. இது உண்மை, உறுதி" என்று, காளிதேவியின் சந்நதியில் அவர் குழந்தையைப் போல அழுதுகொண்டே கேட்டார். வார்த்தைகள்கூட அவருக்குக் குழறின. திக்கித் திக்கிப் பேசினார்.

இப்படியே இறைவன் நினைவில் இருந்த அவருக்கு, உலகம் என்ற ஒன்று இருப்பதே அடியோடு மறந்து போய்விட்டது.

'காளிதேவியை நேருக்கு நேர் காண வேண்டும். எப்பாடுபட்டாவது காளிதேவியைப் பார்த்தே தீர வேண்டும்' என்ற பைத்தியமே அவருக்குப் பிடித்தது.

இரவு வந்ததும் யாருக்கும் தெரியாமல் 'பஞ்சவடி' இருந்த மறைவான இடத்திற்கு ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் சென்றுவிடுவார். இரவு முழுவதும் காளிதேவியை தியானம் செய்துகொண்டோ, காளிதேவியை நினைத்து அழுதுகொண்டோ இருப்பார். அதன் காரணமாக அவரது கண்களும் முகமும் சிவந்து வீங்கிப் போய்விடும்.

“இதோ, பொழுது மறைகிறதே! இந்த ஒரு நாளும் நேற்றைப் போலவே உன் காட்சியைப் பெறாமல் வீணாகிவிட்டதே! நான் இன்னும் உன் தரிசனம் பெறாமல் இருக்கிறேனே! அம்மா! அம்மா! காளி! என் தாயே! உன்னை நான் எப்போது காணப் போகிறேன்? தாயே, உன்னை நான் எப்போது காணப் போகிறேன்? என் கதறல் உன் காதுக்கு எட்டவில்லையா? நீ எனக்கு அருள் செய்யமாட்டாயா? உன்னைப் பார்க்காமல் என்னால் வாழ முடியாது. என்னை இப்படியே ஏமாற்றிவிடலாம் என்று பார்க்கிறாயா? பக்தர்கள் பலர் உன் தரிசனத்தைப் பெற்றிருக்கிறார்களே! என்னிடம் மட்டும் ஏன் நீ கல்நெஞ்சுக்காரியாக இருக்கிறாய்? உனக்காக இரவும் பகலும் நான் ஏங்குவது உனக்குத் தெரியாதா? அம்மா! அம்மா! தாயே! என் தாயே! காளி! காளி!” என்று சொல்லி, ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதார். இப்படி ஓர் அழுகை நாள்தோறும் நாள்தோறும், இரவும் பகலும் அவரிடமிருந்து பொருமிப் பொருமி வெடித்தது.

எப்போதும் காளிதேவியிடம் பிரார்த்தனை செய்துகொண்டேயிருந்தார். அவ்வப்போது வாய் விட்டுக் கதறி ஏங்கி ஏங்கித் தவித்தார். இப்படி எவ்வளவோ அவர் ஒரு குழந்தைப்போல, தன்னால் ஆன மட்டும் காளிதேவியிடம் கெஞ்சிக் கூத்தாடிப் பார்த்தார். அவரது உள்ளம் துன்பச்சுழலில், பெரும் புயல் காட்டில் அகப்பட்ட பஞ்சு போலவே தேவியின் தரிசனத்திற்காகப் படாதபாடெல்லாம் பட்டது.

தான் இருக்குமிடத்திற்கு அடுத்த அறையிலேயே பணம் கொட்டிக் கிடக்கிறது என்று தெரிந்தால், ஒரு திருடனுக்குத் தூக்கம் வருமா? சந்தையில் அன்னையை இழந்து தவிக்கும் ஒரு குழந்தை, சந்தையின் விளையாட்டுப் பொருள்களிடம், உணவுப்பண்டங்களிடம், அங்கே சூழ்ந்திருக்கும் நூற்றுக் கணக்கானவர்களிடம் தன் மனதைக் கொடுப்பதில்லையே! அதன் நோக்கம் எல்லாம் ... “அம்மா ... அம்மா... என் அம்மா எங்கே?” - அந்த ஒரே தவிதவிப்பு. “அம்மா எங்கே?” அப்படிப்பட்ட ஒரே ஓலமும் அழுகையும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரைக் காளி தேவிக்காக அழச் செய்து திண்டாட வைத்து உருக்கியது. முன்கினார்... முணுமுணுத்தார். தேவியிடம் பேசிக் கொள்வதைப் போல், தனக்குத் தானே அவர் பேசிக்கொண்டார்.

தவம்... தவம்... தவம் என்று ஒப்புவமை இல்லாத ஒரு தவ வாழ்க்கையாகவே அவரது வாழ்க்கை மாறிவிட்டது. காளிதேவியின் தரிசனத் திற்காக அவர் அழுது அழுது தீர்த்துவிட்டார்.

இந்த நிலையில் அவர் ஒரு நாள், ‘காளிதேவியைக் காணாமல் இனிமேல் உயிர் வாழ்வதில் பயனில்லை!’ என்ற முடிவுக்கு வந்தார். காளிதேவியின்

சந்நதியில் ஒரு பெரிய வாள் தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. அந்த வாளை எடுத்து, தேவியின் விக்கிரகத்தின் முன்னால் தன் கழுத்தை அவர் வெட்டிக் கொள்ளப் போனார்.

அப்போது காளிதேவியே அவர் கண் முன்னால் தோன்றினாள்!

பெரும் அலைகளுக்கும், கொடும் புயல்காற்றுக்கும், ஈடு கொடுத்து எதிர்நீச்சலிட்டு கடற்கரையை அடையும் மரக்கலம் போலவும் - காடு அழிந்து நாடு செய்வது போலவும் - பல காலம் பாடுபட்டு நீண்ட தொலைவிலுள்ள ஆற்றில் கால்வாய் வெட்டி, அதன் மூலம் தனது வறண்ட நிலத்துக்கு நீர் பாய்ச்சும் உழவனைப் போலவும் - ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் செய்த கடுமையான தவம் ஒருநாள் பலித்தே விட்டது!

தேவியைக் காண்பதற்காக அவரது ஆன்மீக வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட பெரும் புயல், பூகம்பம், சூறாவளிச் சுழல்காற்று, காட்டாற்று வெள்ளம், ஓங்கியடித்து அலைக்கழித்து திக்குமுக்காடச் செய்த கடல் அலைகள் - அத்தனையும் ஓய்ந்து முடிந்தது... ஒரே தெய்வீக அமைதி.

தேவி அப்போது அவர் முன்னால் புன்னகை தவழ நின்றுகொண்டிருந்தாள்!

காளிதேவியின் தரிசனம் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்குக் கிடைத்தது. தேவியின் தரிசனம் தனக்கு 'உண்டு இல்லை!' என்ற இரண்டில் ஒன்று முடிவு காண விரும்பியவருக்கு, தேவியே காட்சி தந்து முடிவு தந்துவிட்டாள்!

அதன்பிறகு, ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் முன்னால் காளிதேவி வரவும் போகவும் ஆரம்பித்தாள்.

தேவியை அவர் நேருக்கு நேராகக் கண்டு பேசினார். விக்கிரமமாக மட்டுமே அது வரையில் இருந்த காளிதேவி, இப்போது அவருடன் பேசுபவளாகவும் ஆகிவிட்டாள். காளிதேவி நடந்து செல்வதை அவர் பார்த்தார். கரிய கூந்தல் விரிந்து காற்றிலே பறக்க, தேவி ஆலயத்தின் கட்டிடங்களின் மேல் ஏறி நின்று, கங்கையையும் சுற்றியுள்ள இடங்களையும் பார்த்து ரசிப்பதை ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் பார்த்து மகிழ்ந்தார். தேவி நடந்து செல்லும்போது, அவள் காலில் அணிந்திருந்த சலங்கை ஒலி அவரது காதில் விழுந்தது. அவள் சில சமயங்களில் முணுமுணுக்கும் பாடல்கள் கூட அவர் காதில் விழும். தேவியோடு பேசிக்கொண்டே அவரும் தேவியுடன் நடந்து சென்றார்.

அப்படி நடந்து செல்லும்போது, அவர் குழந்தையைப் போல காளிதேவி அணிந்திருந்த ஆடையின் நுனியைப் பிடித்துக்கொண்டே சென்றார். அவளது ஆடையின் நுனியைப் பிடித்தபடியே குழந்தையைப் போல அவளைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்து அவளிடம் விளையாடினார். காளிதேவி தனது தேன்குரலில் பேசிய மொழிகள் அவரது காதில் அமுத வெள்ளமாகப் பாய்ந்து அவரை மகிழ்ச்சியில் ஆழ்த்தின.

‘காளிதேவி நம்மைப் போலவே மூச்சு விடுகிறாளா?’ என்பதைத் தெரிந்து கொள்வதற்காக, அவளது மூக்கின் அருகில் தன் கையைக் கொண்டுபோய் வைப்பார். தேவியின் மூச்சுக்காற்று அவர் கையில் பட்டது. அதைத் தெரிந்துகொண்டதில் இப்போது அவருக்கு ஓர் ஆனந்தம்.

காளிதேவியே ஓடி வந்து ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் முன்பு ஒளிமயமாக நின்றாள். ஒளியாகப் பரவி ஒளி அலைகளில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரை மூழ்க வைத்து ஆனந்தத் தாலாட்டு பாடினாள், அனைத்து திருவிளையாடல்களையும் செய்து காட்டினாள். இப்போது தெய்வத்தையே தன் முன்னால் கொண்டுவந்து நிறுத்திவிட்டார் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்.

உலகத்தின் அன்னையை நேருக்கு நேராகக் காண முடியும்; நேருக்கு நேர் அவளிடம் பேச முடியும் என்பதையெல்லாம் உலக மக்களுக்கு அவர் நிரூபித்துக் காட்டிவிட்டார்.

“அம்மா.. காள்.. மகமாயி” என்று கதறிக் கதறி, அவளுக்காகவே ஏங்கி ஏங்கி... ஓ... அவள் ஓட்டமாக ஓடி வந்து உங்கள் முன் நின்று ... பேசி... சிரித்து... நீங்கள், ஓ... ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரே! தேவியின் செல்லக்குழந்தையாகவே ஆகிவிட்டீர்களே!

வாழ்க்கையில் காளிதேவியான உலக அன்னையை விக்கிரகத்தின் மூலம் வழிபட்டபோது, மிகப் பெரிய அற்புதங்களையே ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் நிகழ்த்திவிட்டார்.

சிரித்தது சிலை!
பேசியது பதுமை!
விளையாடியது விக்கிரகம்!

உலக ஆசைகளாகிய பேய் பிடித்தவர்களுக்கு உயிரற்றதாகத் தோன்றும் சிலை வடிவத்திலுள்ள காளிதேவி, ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் முன்னால் தன்னுடைய உண்மையான சொரூபம் விளங்க நின்றாள்.

காளியுடன், ‘அம்மா! என் அம்மா!’ என்று ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் கொஞ்சினார், விளையாடினார், ஆடினார், பாடினார். அவருக்கு அவளே எல்லாமானாள். தோழனாய், தாயாய், தந்தையாய், தோழனாய், சேவகனாய், அரசனாய், சீடனாய், சத்குருவாய், ஆண்டானாய், குழந்தையாய் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்கு காளிதேவி விளங்க ஆரம்பித்து விட்டாள்.
